Există mântuire înafara Bisericii Ortodoxe? Sunt martirii eterodocşilor martiri adevăraţi pentru Hristos?

Aceasta este o întrebare care macină pe mulţi ce doresc mântuirea fraţilor întru umanitate. Şi este dovadă de altruism şi dragoste să doreşti ca toţi să se mântuiască, asemănându-te lui Dumnezeu care «vrea ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa Adevărului să vină » (I Tim 2, 4).

De aceea mântuirea fraţilor întru umanitate, dar neortodocşi, trebuie să rămână o nelinişte în sufletul nostru. Sfântul Ioan Hrisostom spune «Cum vom putea fi atât de laşi încât să ne mulţumim cu mântuirea noastră, dat fiind că ne primejduim propria noastră mântuire, dacă nu ne îngrijim de cea a celorlalţi? Astfel, într-o luptă, cine nu se gândeşte decât să scape fugind, se pierde pe el însuşi înainte de a-i pierde pe ai săi; dar cine luptă cu vitejie pentru a-şi scoate tovarăşii din primejdie, se salvează pe sine însuşi, scăpându-i pe alţii. Viaţa aceasta e un război necontenit şi suntem mereu în prezenţa duşmanilor, să luptăm aşa cum ne porunceşte împăratul şi căpetenia noastră.”.

Continuă Sfântul Ioan Hrisostom « Ascultaţi cuvintele pe care le spune în numele Domnului [profetul Ieremia] (…) [Ir 15, 19]; e ca şi cum Dumnezeu ar spune: “Cine face cunoscut adevărul aproapelui său, cine îl aduce de la răutate la virtute, Mă imită atât cât e cu putinţă firii omeneşti”.(Omilii)

Din aceast cuvânt al Sfântului Ioan Hrisostom vedem că această nelinişte pentru mântuirea fraţilor, atât creştini dreptcredincioși cât şi necreștini sau rău credincioşi(sub erezii, atei sau păgâni), este neliniştea cea bună.

Sfântul Apostol Pavel le spune Romanilor că mântuirea nu vine din faptele Legii Vechiului Testament, Hristos fiind sfârşitul Legii, împlinirea Legii. Legea Vechiului Testament nu putea să aducă singură mântuire oamenilor, ea era pregătitoare pentru primirea de către umanitate a lui Hristos Dumnezeu şi Om. Hristos este plinirea Legii şi a Profeţilor, nimeni neputând doar din faptele sale, oricât de bune ar fi, să se mântuiască. Deci împlinirea Legii cu stricteţe, faptele

bune fără credinţă în Hristos nu aveau cum să aducă mântuirea. (Romani cap. 10)

Dumnezeiescul Pavel spune : «De vei mărturisi cu gura ta pe Domnul Iisus şi vei crede întru inima ta că Dumnezeu L-a ridicat pe El din morţi, te vei mântui, căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturiseşte spre mântuire». (Romani cap. 10)

Deci mântuirea nu este un produs al vreunui efort omenesc („în dar sunteţi mântuiţi, nu din fapte, ca să nu se laude cineva"), mântuirea vine prin credinţa dreapta în Iisus Hristos, adică prin primirea acestui dar.

Mântuirea este realizată de Iisus Hristos, Dumnezeu și Om, după cum ne spune Sfântului Chiril al Alexandriei: "Mântuitorul a îndurat aceste lucruri (răstignire, moarte, batjocura) şi a făcut pace prin Sângele Crucii Sale, căci am fost vrăjmăşi ai lui Dumnezeu prin păcat, Hristos a purtat pe lemn păcatele noastre în trupul Său, ca prin moartea Sa să putem muri păcatului şi să vieţuim întru dreptate"(Cuvântări Catehetice – 23, 33 NPNF, p.91 ed. III). Și aceasta o numim mântuire obiectivă sau generală. Aceasta înseamnă că, în potență, toți suntem mântuiți, dar fiecare persoană trebuie să își însușească roadele întrupării, jerftei, morții și învierii lui Hristos. Însușirea acestei jertfe o numim mântuire subiectivă și se realizează prin unirea fiecarei persoane in parte cu Biserica prin Taina Botezului.

Hristos ne dă posibilitatea să ne mântuim, nu ne mântuieşte fără voinţă noastră, dar ne deschide Împărăţia Cerurilor, posibilitate inexistentă până la Întruparea lui Hristos, când, conform Sfintei Scripturi, toţi oamenii mergeau în iad, în locuinţă morţilor, în Șeol, sufletul rămânând nemuritor, dar nu şi în fericire cu Dumnezeu. Ruperea legăturii prin păcatul adamic rămâne valabilă şi după moartea trupească, iar omul intră în compania duhurilor căzute şi a sufletelor strămoşilor în starea de iad, de suferinţă, prin lipsa lui Dumnezeu. Deci Hristos deschide posibilitatea mântuirii, nu dă automat mântuire tuturor, indiferent de starea lor faţă de Hristos, indiferent de patimile lor, de concepţiile lor şi de viaţa lor . Mântuirea înseamnă, aşa cum spune Sfântul Pavel, comuniunea cu Hristos cel Înviat, credinţă conştientă, vie şi lucrătoare.

Mântuirea a început prin pogorârea lui Hristos în locuinţa morţilor, unde se afla și cel mai mare om născut din femeie, şi anume Sfântul Ioan Botezătorul. Nu toate sufletele au plecat cu Hristos din iad, ci numai drepții Vechiului Testament, din

fiecare neam, care și-au facut alegerea lor în viața pamântească. Sfântul Ioan Hrisostom, în Omilia a XXXVI-a la Matei (pg 447-448), explică faptul că Ioan Botezătorul nu a mers în iad ca să propovăduiască sufletelor de acolo pe Hristos, ci pentru că Hristos nu se pogorâse încă la iad, si atunci el a mers acolo ca orice alt suflet. Sfantul Ioan Hrisostom spune: „Viața de acum este timpul vieţuirii noastre (alegerii noastre), dupa moarte, judecata și osanda; că spune Scriptura:"In iad cine Te va lauda pe Tine?"(Ps. 6,5);" apoi ne arata ca mantuirea a venit numai prin pogorarea lui Hristos la iad: „Cum s-au sfaramat portile cele de arama, cum s-au frant zavoarele cele de fier?(ps106,16) Prin Trupul lui Hristos! Atunci, pentru prima data, s-a aratat nemuritor trupul, stricand tirania mortii. De altfel aceasta arata ca puterea mortii a fost distrusa, dar nu ca au fost iertate pacatele celor ce au murit inainte de venirea lui Hristos…."Mai usor va fi pamantului Sodomei si Gomorei"(Luca10,12)..vor fi pedepsiti locuitorii Sodomei si Gomorei; vor fi pedepsiti mai bland, dar tot vor fi pedepsiti. Desi au primit pe pamant cea mai grozava pedeapsa, totuși nu vor scapa nici de pedeapsa de dincolo……Nu este oare o nedreptate? Nicidecum! Era cu putinta sa se mantuiasca atunci, chiar daca nu au marturisit pe Hristos. Pe vremea aceea nu li se cerea asta, ci sa nu slujeasca idolilor si sa cunoasca pe Adevaratul Dumnezeu….de aceea sunt admirati cei trei tineri din Babilon, pentru ca au dus o viata stralucita, plina de fapte bune si pentru ca au pazit masura acestei cunoasteri a lui Dumnezeu; nimic mai mult nu li se cerea. Atunci era de ajuns pentru mantuire numai cunoasterea lui Dumnezeu", mantuire ce avea sa vina prin pogorarea lui Hristos la iad unde se aflau si dreptii impreuna cu Ioan Botezatorul.Sfantul Ioan Hrisostom spune ca dupa venirea lui Hristos mantuirea este posibila numai prin cunoasterea Lui: „Acum insa, nu, ci trebuie si cunoasterea lui Hristos…Dar e drept sa fie aruncati in iad cei ce nici n-au auzit de iad? Vor spune: Daca ne amenintai cu iadul ne-am fi temut si ne-am fi inteleptit! - Nu cred! Ca si noi cei de astazi, auzim in fiecare zi vorbindu-ni-se de iad si totusi nu ne sinchisim deloc…..a supara pe Hristos este mai cumplit si mai infricosator decat gheena…" Sfantul Ioan Hrisostom ne arata ca Dumnezeu nu lasa pe nimeni in negura nestiintei de Dumnezeu, ci a proniat intodeauna ca orice om sa Il cunoasca, fie in Vechiul Testament, fie in Noul Testament, dar nu a mantuit pe nimeni cu forta. Şi aceasta este rodul libertăţii, faptul că Hristos nu ne mântuieşte cu forţa.

Deci, conform Părinţilor, Hristos ne-a deschis posibilitatea mântuirii, nu ne-a şi mântuit, această fiind rodul conlucrării omului cu Harul necreat al Duhului Sfânt

care, numai prin dorinţa omului şi prin propovăduire creştin ortodoxă îl primim.

Ereticul Origen vorbea despre apocatastază, adică erezia conform căreia toţi oamenii şi chiar şi demonii până la urmă se vor mântui, indiferent că erau păgâni, eretici sau chiar îngeri căzuţi .

Pelagius, eretic din sec V, nega Harul Duhului Sfânt ca fiind absolut necesar pentru mântuire, afirmând că omul, indiferent ce crede se poate mântui dacă face fapte bune. De aici ereziile pelagianistă şi semipelagianistă care afirmau că omul nu are nevoie să fie în Biserica cea Una, Sfântă, Catholică (sobornicească) şi Apostolică că să se mântuiască, find suficiente faptele lui bune.

Această erezie apărută în Apus a fost condamnată de Sinodul de la Orange din anul 530, fiind eradicată.

Din păcate această erezie pelagiană revine astăzi sub formă panereziei ecumenismului care afirmă minimalismul dogmatic, sub formă extinsă, anume că e suficient să faci fapte bune în orice religie te-ai afla şi te mântuieşti, şi în formă restrânsă, (vehiculată de Consiliul Mondial al «Bisericilor») anume că e suficient ca cineva să fie botezat în numele Sfintei Treimi şi să creadă în Hristos ca Mântuitor personal ca să fie pe drumul mântuirii.

Există şi interpretarea eronată a citatului din Romani, luat din context, «Păgânii care nu au lege, din fire fac ale legii, aceştia neavând lege, îşi sunt loruș lege, legea fiind înscrisă în inimile lor, … care îi şi apară» (Romani 2: 14).

Sfântul Pavel nu spune că păgânii se vor mântui, pentru că au în ei legea conştiinţei, sădită natural de Dumnezeu în toţi oamenii, ca un receptor pentru a-L putea cunoaşte pe Creator, ci afirmă că această conştiinţă a diferenţierii între bine şi rău îi judecă sau îi apără. Dar nu că s-ar mântui. Din contra, în contextul Epistolei către Romani tocmai acest lucru se afirmă, cum că fără credinţă în Hristos, chiar dacă eşti iudeu, sub lege, sau păgân, cu legea firii, nu te poţi mântui fără a intra în comuniune cu Hristos.

Sfântului Ciprian de Cartagina explică de ce este imposibilă mântuirea înafara Bisericii Ortodoxe : „asemenea oameni (cei născuţi în erezie), chiar dacă au fost uciși în numele credinţei lor, nu-şi vor spăla nici cu sânge greşelile lor. Vina dezbinării e gravă, de neiertat, şi suferinţa n-o poate purifica. Nu poate fi martir cel ce nu este cu Biserica. (…) Nu pot rămâne cu Dumnezeu cei ce nu vor să fie

uniți cu Biserica lui Dumnezeu. Chiar dacă vor arde pe rug sau vor fi daţi fiarelor sălbatice, aceea nu va fi coroana credinţei, ci pedeapsa trădării, şi nu sfârşitul glorios al celui cu virtute religioasă, ci moartea din disperare. Unul ca aceştia poate fi ucis, dar nu poate fi încoronat. Mărturiseşte că e creştin, ca şi diavolul care adesea minte că e Hristos, căci Însuşi Domnul ne atrage luarea-aminte şi zice: «Mulţi vor veni în numele Meu spunând: Eu sunt Hristos, şi pe mulţi vor înşela.» După cum el nu e Hristos, chiar dacă înşeală cu numele, la fel nu poate fi creştin cine nu rămâne în Evanghelia lui Hristos şi a adevăratei credinţe" [221; 444].

Sinodul de la Laodiceea a dat acest canon care se găseşte în Cârma Bisericii numită Pidalion : «Nici un creştin nu se cuvine să părăsească pe martirii lui Hristos şi să se ducă la pseudomartiri, adică la ai ereticilor sau la cei ce mai înainte au fost eretici; căci aceştia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce la dânşii să fie anatema. »(Laodiceea canon 34)

De aici se vede clar că înafara Bisericii Creştin Ortodoxe, nu numai că nu este posibilă mântuirea, dar nici martiriul pentru Hristos.

A muri înafara Bisericii pentru o concepţie eretică despre Hristos nu îţi poate da cununa martirilor, pentru că, Sfântul Pavel spune că cel care nu se luptă după reguli nu primeşte Cununa, chiar dacă luptă. (II Timotei, 2,5)

Canonul de la Laodiceea este întărit de toate canoanele Bisericii care vorbesc despre interzicerea părtăşiei cu ereticii.

Sfântul Ciprian de Cartagina spune că «Înafara Bisericii nu există mântuire» şi această afirmaţie nu a fost negată de conştiinţa Bisericii, ci întărită de Sfântul Ignatie Briancianinov care exprimă şi rezumă învăţătura Bisericii într-o scrisoare adresată unei creştine care se scandaliza la ideea că neortodocşii nu se mântuiesc :

«Un singur lucru bun ne e necesar pentru mântuire: credinţa; dar credinţa ca lucrare. Prin credinţă şi numai prin credinţă putem intra în comuniune cu Dumnezeu, prin mijlocul Tainelor pe care ni le-a dăruit El. În deşert dar, şi cu păcat cugetaţi şi ziceţi că oamenii buni dintre păgâni şi mahomedani se vor mântui, adică vor intra în comuniune cu Dumnezeu!…

Nu!… Biserică a recunoscut întotdeauna că există un singur mijloc de mântuire:

Răscumpărătorul! Ea a recunoscut că cele mai mari virtuţi ale firii căzute pogoară la iad. Dacă drepţii adevăratei Biserici şi făcătorii de minuni, care credeau în Răscumpărătorul ce urma să vină, se pogorau în iad, cum vă închipuiţi că păgânii şi mahomedanii şi ateii, care nu au cunoscut şi nu au crezut în Răscumpărător vor căpăta mântuirea, numai pentru că ei vi se par dumneavoastră drăguţi şi buni, când mântuirea nu se obţine decât printr-un singur, vă repet, un singur mijloc, şi acesta este credinţa în Răscumpărătorul.» (Volumul IV, Propovedanii ascetice şi scrisori către mireni).

Toţi sunt chemaţi la credinţa în Hristos şi la mântuire, dar puţini sunt aceia care vin şi primesc roadele Jertfei de pe Cruce a lui Hristos.

Sfântul Iustin Popovici pune foarte bine în lumină umanismul, sau gândirea după om, în contradicţie cu gândirea în Duhul lui Dumnezeu. Oare suntem noi mai buni ca Dumnezeu, Care «atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine care crede în El să nu piară ci să aibă Viaţă Veşnică» (Ioan, 3, 16) ? Sfântul Pavel spune că înţelepciunea şi dreptatea lumii acesteia este ca o cârpă lepădată înaintea lui Dumnezeu. De aceea viermele umanismului european şi umanismul în general este o îndepărtare de Dumnezeu. Papa Ioan Paul al II-lea a fost un umanist prin excelenţă şi acest veac este asociat cu umanismul, luptătorii pentru dreptate socială (Mahatma Gandi sau Maica Tereza de Calcuta, Ioan Paul) sunt văzuţi ca mântuitori sociali, care sunt puşi în locul lui Hristos, reactivând pelagianismul.

Sfânta Scriptură vorbeşte de un singur mod de a intra în Împărăţia lui Dumnezeu, şi anume credinţa în Hristos şi comuniunea cu El.

Această comuniune se realizează faptic prin Taina Sfântului Botez în Biserica cea Una Sfântă, Catholicească şi Apostolică, adică Biserica Ortodoxă.

Mântuitorul îi spune lui Nicodim: «de nu se va naşte cineva de Sus, nu va putea vedea Împărăţia lui Dumnezeu» (Ioan 3,3) şi apoi subliniază mai clar:

«Amin, amin grăiesc ţie, de nu se va naşte cineva din apă şi din Duh nu va putea să intre în Împărăţia lui Dumnezeu» (Ioan 3, 5)

Porunca Mântuitorului către Apostolii Săi dar şi către noi toţi creştinii ortodocşi este: “Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.” (Marcu

16:15-16)

Tâlharul de pe Cruce a fost primul om care a ajuns în Rai, pentru că a mărturisit pe Hristos, şi s-a pocăit, s-a spovedit la Hristos. Talharul a ajuns in Rai, așa cum au ajuns toti drepții Vechiului Testament mai apoi. Duhul Sfant nu se pogorâse la Cincizecime si nu era încă intemeiată Biserica, deci nu se putea boteza talharul, la fel cum nu se puteau boteza Drepții din iad, care au fost luati de Hristos in Rai.
Tot Botez este si- **Botezul Sângelui** atunci cand cineva moare pentru Hristos.
Dar Botezul sângelui este valabil atunci când un păgân sau eretic lepădându-se de păgânism sau de erezia sa, mărturiseşte pe Hristosul Ortodox şi este martirizat pentru aceasta.

Cineva care moare în comuniune cu un hristos mincinos nu poate intra în Împărăţia Cerurilor.

Cunoaştem în mod excepţional **Botezul dorinţei** – pentru catehumenii care credeau în Hristos şi în Biserică Lui şi nu au apucat să primească botezul.

Dacă mântuirea însemnă comuniunea cu Hristos, aşa cum am văzut, însemnă că în momentul în care intri în comuniune cu Acesta intri în comuniune şi cu toţi cei care sunt "conectaţi" la Hristos – cu toţi prietenii Lui – care sunt atât cei vii cât şi cei adormiţi, sfinţii. Aceasta se numeşte Biserica. Deci în momentul în care intri în comuniune cu Hristos intri şi în Biserica Lui.

Hristos nu poate fi mincinos şi anume nu poate să I se descopere unuia cu sfinţii Săi, cu icoane, cu Sfintele Taine, cu ierarhia bisericească şi cu sfintele dogme şi canoane, iar altuia să I se descopere fără Taine, fără icoane, fără sfinţi, fără ierarhia bisericească şi fără sfintele dogme. Deci toţi care intra în comuniune cu Hristos nu pot avea crezuri diferite, ci toţi vor avea acelaş Crez.

Fiind acelas Hristos, El îl va îndemna pe cel căruia I S-a descoperit să intre în Biserica Lui descoperindu-i Taina Mântuirii în Sfântul Botez, în preoţie, în Sfânta Împărtăşanie şi în acelaş Crez în El.

Cine spune că e în comuniune cu Hristos dar nu se închină la icoane şi nu are preoţie şi nu crede ortodox, de fapt nu e în comuniune cu Hristos, ci e în înşelare, doar crede că e în comuniune, de fapt e în comuniune cu demonii care se prefac în îngeri de lumină şi chiar imită pe Hristos.

Dacă Hristos văzând inima unui iehovist, papistaş, penticostal, sau păgân I se va descoperi în chip tainic, îl va îndemna să părăsească eresul sau păgânătatea şi îl va conduce la Biserica Ortodoxă.

Ca exemplu avem cazul sutaşului Corneliu din Faptele Apostolilor, care era om drept şi bun, milostiv, cu multe virtuţi, dar toate nemântuitoare.

De aceea Duhul Sfânt a venit la el şi a grăit cu dânsul îndemnându-l să meargă la apostolul Petru ca să fie botezat, deci să intre în comuniune cu Hristos şi cu Biserica Lui.

Prin aceasta vedem că Dumnezeu este nepărtinitor şi nu lasă pe nimeni în bezna morţii, dar în acelaş timp cei care rămân înafara Bisericii Ortodoxe – în opoziţie cu kakodocsii (rău slăvitorii, cei care blasfemiază în felul acesta pe Duhul Sfânt) nu se bucură de roadele Jertfei de pe Cruce a lui Hristos. Pentru ei Hristos este ca şi cum nu ar fi venit şi ca şi cum nu ne-a mântuit, ei trăind exact ca în perioada Vechiului Testament, în «umbra morţii» sufleteşti, aşteptându-i la sfârşit iadul.

Unii aduc ca argument împotriva învăţăturii Bisericii Ortodoxe cu privire la mântuire, pe care am expus-o mai sus, aşa numita vedenie a Sfântului Nifon al Constantianei, dar nimeni nu a demonstrat autenticitatea şi nici continuitatea patristică a acestei «vedenii» care afirmă că erau şi păgâni în Rai, dar erau orbi, nu aveau vedere. Chiar dacă această vedenie ar fi adevărată tot nu putem trage concluzia că aceşti păgâni erau în Rai, pentru că Împărăţia cerurilor însemnă în primul rând vedere duhovnicească, vederea Luminii Necreate, lipsa vederii însemnând de fapt iad.

Lumea dinafară Bisericii Ortodoxe este în puterea celui rău, a diavolului, iar acest lucru se vede cel mai bine chiar prin rugăciunile de exorcizare care se fac catehumenului sau copilaşului la Botez.

Până la Botez, spune Sfântul Isac Sirul, diavolul este cuibărit în inima omului, deci este stăpân pe om, împărăţind în inimă. Doar prin exorcizările de la botez, apoi prin lepădare şi prin Taina Botezului este gonit diavolul din inima copilului sau catehumenului. (Molitfelnic, măn. Petru Vodă – Şi suflă preotul de trei ori asupra inimii lui în chipul Sfintei Cruci, şi îl însemnează de trei ori, la frunte, la gura şi la inimă , zicând: GONEŞTE DE LA DÂNSUL PE VICLEANUL ŞI NECURATUL DUH CARE SE ASCUNDE ŞI SE ÎNCUIBEAZĂ ÎN INIMA LUI; aceasta se zice de trei ori. Înainte de acestea sunt exorcismele – care încep cu

cuvintele: Să te certe pe tine diavole… exact ca la molitfele Sfântului Vasile cel Mare, iar la sfârşit de tot, exact înainte de Crez se fac lepădările.)

Tainele înafara Bisericii nu sunt mântuitoare, ele râmânând sub stăpânirea diavolului care înşeală prin pseudo creştinismele umaniste şi pseudo-taine.

Tot cel ce se împărtăşeşte cu împărtăşania eretică se face părtaş la tatăl minciunii care a inspirat erezia şi anume cu diavolul, spune Sfântul Nicodim Aghioritul. Tainele ereticilor, conform tuturor sfintelor canoane sunt apă de ploaie, neavând caracter mântuitor.

Sintetizând învăţătura Sfinţilor Părinţi dar şi canoanele Sfintelor Sinoade, mai ales hotărârea Sinodului din Cartagina împotriva pelagianismului care susţinea mântuirea înafara Bisericii prin forţe proprii, profesorul Dimitrios Telenghidis afirma la Conferinţa de la Constanța:

“Nu există mântuire înafara Bisericii, pentru că dacă ar fi existat atunci s-ar fi golit întreaga lucrare de mântuire a lui Hristos, nu ar mai fi avut rost întruparea lui Hristos.

Când vorbim de mântuire înţelegem o comuniune de viaţă. Hristos când a plecat din această lume le-a spus ucenicilor : «Viaţa mea o dau vouă». Aceasta nu este viaţa Lui ca Om ci este viaţa Dumnezeului în Treime, este viaţa necreată, este dumnezeirea, la care noi trebuie să participăm ca să ne mântuim.

Hristos a luat firea umană ca să ne dea posibilitatea de a participa la viaţa Treimică. Mântuitorul spune «Eu sunt viţa, voi mlădiţele, dacă o mlădiţă nu aduce rod, se taie şi se aruncă în foc», ceea ce înseamnă că atunci când cineva nu are Dreapta Credinţă este tăiat din Biserică, ceea ce au făcut Sfintele Sinoade tăind pe eretici din trupul Ei. Aşadar nu e posibil ca unul rupt din Biserică să aducă rod, pentru că rodul Bisericii este mântuirea. Diavolul nu se mântuieşte pentru că nu are smerenie. Un om dinafara Bisericii nu poate fi smerit, pentru că nu urmează Adevărului descoperit de Dumnezeu Întrupat».

În Sinodiconul Ortodoxiei sunt trecute anatemele împotriva celor care consideră că ar există Har mântuitor înafara Bisericii Ortodoxe afirmând conform Sinoadelor Isihaste numite împreună şi Sinodul IX Ecumenic, care a pornit de la disputa cu ereticul Varlaam de Calabria cu Sfântul Grigorie Palama.

«Cei ce cugetă şi zic că toată puterea şi energia triipostaticei Dumnezeiri sunt create, ca unii care de aici ne silesc să credem că este creată însăşi fiinţa dumnezeiască – căci energia creată, potrivit Sfinţilor, va vădi drept creată şi firea (din care emană) iar energia necreată va caracteriza fiinţa necreată -, şi de aici sunt în primejdie de a cădea cu totul în ateism, ca unii ce atribuie credinţei celei curate şi ireproşabile a creştinilor mitologia elenică şi adorarea creaturilor, şi nu mărturisesc, potrivit celei teologhisite cu dumnezeiască insuflare şi cu modul evlavios de a cugeta al Bisericii, că toată puterea şi energia naturală a Dumnezeirii celei triipostatice este necreată, să fie anatema» (Sinodiconul epocii Paleologilor – împotriva lui Varlaam şi Akindin).

Conform învăţăturii romano-catolice, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor este ea însăşi o creaţie şi atunci înseamnă că nimeni nu se poate împărtăşi de Dumnezeu. Umanismul şi raţionalismul având bazele tocmai în această erezie care spune că nu avem părtăşie directă cu Dumnezeu prin Har, prin Sfintele Taine şi atunci înseamnă că ei, care neagă Harul Necreeat cu ce anume se împărtăşesc din Potir? Cu o creaţie. Deci nu pot avea o comuniune cu Dumnezeu, deci nu pot avea mântuire, care este tocmai comuniunea directă cu Dumnezeu, nemijlocită de ceva creat.

“Aceasta este credinţa Apostolilor; este credinţa Părinţilor; este credinţa ortodocşilor; această credinţă mântuieşte lumea. Pe aceşti propovăduitori ai adevăratei credinţe, îi lăudăm ca pe nişte fraţi şi ca pe cei ce dorim să îi avem ca pe părinţii noştri, spre slava şi cinstea adevăratei credinţe» aşa afirma Sinodiconul Ortodoxiei (conform originalului grecesc – Triodul în greacă veche - traducerea îmi aparţine).

Cu alte cuvinte aceasta este singura credinţă mântuitoare care te pune în legătură cu Creatorul şi Mântuitorul. Lumina cea Necreată, Lumina Taborică este starea de mântuire, de Împărăţia Cerurilor, care nu poate veni atunci când te afli în neadevăr, în părtăşie cu duhurile necurate.

Evanghelia Înfricoşatei Judecăţi (Matei 25:31-46) nu vorbeşte despre fapte bune în sine, ci de Sfintele Fapte Bune, Hristos numindu-i fraţi mai mici pe cei care sunt credincioşi, nu necredincioşi: «Botezul şi împărtăşirea cu sfintele Taine ne fac fraţi» (Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Matei, 897), arătând că Judecata lui Dumnezeu este dreaptă, şi că nu se va cere la judecată lucruri peste putinţă omului de realizat: să dai un pahar cu apă, să vizitezi un bolnav sau întemniţat.

Continuă Sfântul Ioan Gura de Aur : «de ar fi făcut drepţii mii şi mii de fapte bune, răsplătirea lor va fi tot un Dar de la Dumnezeu, că li s-a dar Cerul şi Împărăţia şi o atât de mare cinste în schimbul unor atât de mici şi neînsemnate fapte» (Omilii la Matei).

De aici se vede că totul este Hristocentric: în fiecare om trebuie să îl vedem pe Hristos. Dacă faptele milei trupeşti sunt atât de importante, dar faptele milei sufleteşti, cum ar fi să întorci pe eretic şi păgân de la răutatea lui şi să îl scufunzi în baia Sfântului Botez Ortodox? Nimeni nu va fi nedreptăţit la Judecată şi ar fi o blasfemie să gândim că cineva ar fi totuşi nedreptăţit.

Cineva spunea că Ortodoxia este firea omului, de aceea Duhul Sfânt luminează pe cei care sunt smeriţi şi primesc descoperire dumnezeiască venind în chip minunat în Biserica Ortodoxă.

Dar Dumnezeu a lăsat propovăduirea Bisericii în mâinile noastre, ale credincioşilor, având puterea de a vesti până la marginile lumii Ortodoxia, ca şi fraţii noştri întru umanitate să audă cuvântul Ortodoxiei şi să se mântuiască. De aceea părinţii din Sfântul Munte Athos au trimis monahi dar şi laici în Africa, la triburi îndepărtate, la aborigeni şi în toate colţurile lumii ca să vestească Evanghelia lui Hristos Ortodox.

Dacă avem întradevăr râvnă pentru mântuirea noastră, să ne gândim şi la mântuirea neortodocşilor şi să mergem să le vorbim de Ortodoxie, aşa cum ne pricepem şi Duhul Sfânt va vorbi prin noi.

Sfântul Mucenic Daniil Sisoyev spune că având în vedere această tragedie, cum că mântuirea aproapelui neortodox este în mâinile noastre, trebuie să devenim apostoli ai Ortodoxiei în lume prin toate mijloacele şi în felul acesta scoatem de sub robia satanei neamurile şi ne mântuim şi noi sufletul.

Amin.

de Preot Matei Vulcănescu

sursa ortodoxiacatholica.wordpress.com